

toren vendte tilbage til sin Plads med formørket Ansigt.

I nogen Tid sad de to Brødre og holdt en Slags Samtale vedlige om forskellige Ting, som tilfældigt faldt dem ind. Ogsaa om Valget talte de igen, og om Præstens mulige Vinterophold i København. Men Pavserne blev bestandig længere, Afstanden mellem deres Tanker voksede fra Minut til Minut.

Doktoren blev efterhaanden klar over, at de i disse to Maaneder var gledet uhjælpeligt bort fra hinanden.

»Jeg har ingen Bror mere,« sagde han til sig selv.
»Den ufattelige Tanke maa jeg se at vænne mig til.«

Han gjorde derfor heller ingen Indsigelse men følte det nærmest som en Lettelse, da Broderen rejste sig for at gaa. Inde i Dagligstuen slog Uret i det samme seks. Han tænkte paa, at Besøget altsaa havde varet knap en halv Time.

Præsten gav ham Haanden.

»Jeg ser igen indenfor om et Par Dage. Til den Tid er Meta forhaabenlig kommen over det. Hils hende mange Gange.«

Doktoren svarede kort »Tak«.

Han fulgte Broderen ud. Men ved Døren standsede Præsten, stod en lille Tid tøvende med Haanden paa Dørgrebet og vendte sig derpaa om imod ham.

»Jeg vil dog ikke gaa herfra uden at have sagt dig, Povl, at jeg kom hertil med et lille Haab om,